

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת בהר ■ י' אייר תשע"ד 74

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: קל"ה-קנ"ט			
לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חותם
שבת	י'	קז.	ק"ד
ראשון	י"א	קז:	קט"ו
שני	י"ב	קח.	קט"ז
שלישי	י"ג	כח:	ק"ז
רביעי	י"ד	קט.	ק"ח
חמישי	ט"ו	קט:	ק"ט
שישי	ט"ז	ק:	ק"כ

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

העושה שליח לגבות חובו ב' - ג'

א. צריכים לעשות כל המצוות על דעת משה רבנו, עליו השלום, ולקשר עצמנו בשעת עשיית כל מצוה ומצוה להצדיק האמת שבדור שהוא בחינת משה רבנו. (ב - ד)

"כשאנו מקשרין כל המצוות שאנו עושים לצדיקים אמתיים פאלו אזי אנו שולחין מצוותינו על ידי ציר נאמן לשלחיו, הינו על ידי שליח נאמן של ה' יתברך שהוא בחינת משה שנאמר עליו, "בכל ביתי נאמן הוא". כי הוא נקרא שליח ה' יתברך, שזהו בחינת שליח המלוה שפשמסלקין לידו הוא פאלו מסלקין ליד המלוה בעצמו, כי הוא ציר נאמן לשלחיו ותכף שבאה המצוה שלנו לידו הוא מעלה אותה ומחזירה מיד לה' יתברך."

ב. עקר התכלית הוא השמחה, שהוא עקר השכר והאשר האחרון, שאז נזכה לשמחה שלמה בה' יתברך, כמו שכתוב, "ונאמר ביום ההוא הנה אלקינו וכו' נגילה ונשמחה בישועתנו". (ב - ח)

ג. עקר צלם דמות אדם הוא בן ישראל המהול. (ב - יא)

ד. הצדיק על ידי עבודתו השלמה בשמחה אמתיית, הוא מעלה את העולם לשרשו. (ב - יז)

ה. כל הנביאים והצדיקים תקנו את העולם והשלימו את העולם מן הקסרונות. והכל בכם וזכות והתקשרות הצדיקים האמתיים הגדלים שהם בחינת משה. (ב - יז)

<<<<

מעלת הלימוד

ואמר שכל אדם צריך להשתדל לקנות הספר שלו. ומי שאינו לו במה לקנות וכו' ימכר כר מתחת ראשו ויקנה הספר שלו. ועוד ספר מזה וענן במקום אחר עוד מזה.

ואמר שהספר שלו יהיה חשוב מאד, ויבקשוהו ויחפשוהו מאד ונדפס ונחזר ונדפס כמה פעמים ויהיה חשוב מאד, רק נכספתי לראות זאת ואהיה אני עומד ומסתפל וכו'. ואמר שהמאמרים שכתב בעצמו גם הלשון לבד הוא מסגל מאד כי הם כללים.

(חיי מוהר"ן - שמי"ט)

תורה קמ"ו - עדות ה' נאמנה

קול התורה

היא מנסה כל הזמן להקיצו ולעוררו. אם ידבק האדם בתורה, התורה תקרב אותו לה' ותחזיר אותו בתשובה שלמה.

"והפלל שהתורה הקדושה היא יורדת אפלו בעמקי תהום לעורר אפלו את הפחות שבפחותים, לה' יתברך. ועל ידי עסק התורה יכולין להתקרב לה' יתברך אפלו משאל תחתיית חס ושלום וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אין דברי תורה מקבלין טמאה ועל פן אפלו הזבין והמצרעים וכו' עוסקין בתורה וכו' זה רמז שאפלו אלו שהם בסטרא דמסאבותא. גם הם צריכין לעסק בתורה כי התורה תקרב גם אותם לה' יתברך כמו שכתוב והסתרתני פני וכו' ועתה השירה הזאת לפני וכו' כי לא תשכח מפי זרעו. הינו שאפלו פשישאאל הם חוטאים חס ושלום ועל ידי זה היו מתרחקים מה' יתברך בבחינת הסתרת פנים חס ושלום אבל התורה תקרב אותם, אפלו בעת שהם נזופים ורחוקים חס ושלום מצד מעשיהם אף על פי כן התורה תרד עמהם למקום שהם שם וממקום שהם תקרב אותם לה' יתברך ותחזירם בתשובה." 6

הכח

התורה טוענת ואומרת לאדם: "אפילו שעשיו הרוח סערה שולטת בד כל-כך, כל-כך. בכל זאת לא תוכל להתלונן שאין לך בחירה. כי אילו היית לומד תורה היית מבטל את היצר הרע ומכבה את אש התאוות!!!"

לכן אומרת התורה לאדם, עד מתי תאהב ותרצה להיות שוטה, פתי, ובעל תאוה? וכי לא הגיע הזמן שתשקיע את עצמך בתורה הקדושה, וממילא תסור ממך הסטרא אחרא."

התורה עומדת אצל האדם בתקף תשוקת תאוותו, וקוראה אותו: "עד מתי פתים תאהבו פתי", ומחמת תשוקת תאוותו אינו שומע קריאתה, ועושה העברה מחמת הרוח שטות שנכנס בו אבל אחר גמר תאוותו הוא מרגיש תקף את קול קריאתה ומתחרט על העברה. 2

עומדת ומכרזת

באותם רגעים חשוכים כשהרוח שטות נתפסת באדם בעוצמה וברוח סערה, ומרוב הסערה הברנש לא רואה כלום בעיניים --- ונדמה לו שגם אותו לא רואים ---

לא די שרואים אותו גם רואים, אלא עוד יש מי שעומד על ידו, מתחנן אליו ומזהיר אותו: עד מתי???

"וזה ידוע, שעקר תאוות הם בסתר, בבחינת: "מים גנובים ימתקו" וכו', ואין בני אדם רגילים שם. אבל התורה היא עומדת שם, וקוראת אותו מי פתי יסור הנה וכו'." 3

התורה

"התורה עומדת ומכרזת לפני בני אדם, פדי שיעסקו וישתדלו בתורה, ואין מי שיטה אגילו. בא וראה, כל מי שעוסק בתורה הוא מקים העולם ומקים כל פעלה ופעלה שבעולם על תקונו פראוי... בא ראה כמה יש לבני אדם להתבונן בעבודת הקדוש ברוך הוא ולהשתדל בתורה זמים ולילות פדי שידעו ויסתכלו בעבודתו, שהרי התורה מכריזה בכל יום לפני האדם ואומרת: 'מי פתי יסור הנה חסר לב ואמרה לו'." 5

התורה הקדושה היא המלווה את האדם לאורך כל הדרך... וכשהיא רואה שהאדם נרדם ונופל מעבודתו, ואפילו אם נפל חלילה לעמקי תהום.

"ולזה אמר אורייתא רמאת קלין לכל עיבר מכרזת ואומרת: 'עד מתי פתיים וכו' לכו לחמו וכו', כלומר הא לא חשיב אונס, דאלו היה עוסק בתורה היה מבטל יצר הרע דאמר הקדוש ברוך הוא 'בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין' ואם כן לא היה שולט בו היצר הרע ואף אחר ששלט על ידי התורה יכול לינצל ושב ורפא לו.
וזה שכתוב: 'אורייתא רמאת קלין לכל עיבר' - דהגם דהסטרטא אחרא מלפנתו מד' רוחותיו, התורה הקדושה לכל רוח היא הנותנת קול 'עד מתי פתיים', כלומר אף שנלכדתם ביד סטרטא אחרא יש לכם תקון.

'מי פתי יסור הנה' - אפשר דאמר 'יסור', דצריך לשוב בחכמה מעט מעט, וכן הבעל תשובה צריך בחכמה."

לפי בחינתו

התורה מעוררת ומקיצה כל אחד לפי בחינתו. **"לכל אחד קורא לפי בחינתו, יש שקורא ב'רמיזה', ויש בקריאה ממש, ויש שפועט בו ומפנהו, וזהו הקריאה שלו, פי אורייתא מכרזת קמיהו "עד מתי פתיים תאהבו פתי", והתורה, הוא השם יתברך בעצמו שהוא קורא אותם ומבקשם שיחזרו אליו."**

ג' בחינות

"עד מתי פתיים וגו'" - שבני אדם המתרחקין עצמן מן התורה הוא מחמת ג' ענינים:
א' - מחמת שנתפתו ביצרם לילך אחר תאות עולם הזה וסוברים שזהו בעצם טוב ויהיה זה כמו כן לעולם.
והב' - מחמת שחפצים לדבר דברים בטלים אף שאין בזה הנאת עולם הזה מכל מקום הוא מתוק אצלם.
והג' - מחמת שתלמודם קשה עליהם ורוצים שיהיה בא מעצמו התורה להם בלי טורח

וכשרואין שאין התורה בא לידם עוזבין אותה, כי אינן רואין מתיקותיה. וזהו: 'עד מתי פתאים' - הן ההולכין אחר פיתוי יצרן לרדוף אחר תאות עולם הזה. 'תאהבון פתי', תהיו נוחין להתפתות. 'ולצים' - הוא נגד כת הב', שהן היושבי קרנות. 'לצון חמדו להם', כי בזה אין להם אף הנאת הגוף, רק שהן חמדו את הלצון מחמת שהיא עבירה גדולה. 'וכסילים' - הוא נגד כת הג' שאינם חפצין לטרוח ולידע את התורה, הן נקראים כסילים. כי הכסיל הוא היפוך היודע. והן ג' דרגין מלמטה למעלה."

- 1. משלי א' כ"ב. 2. קיצור ליקוטי מוהר"ן. 3. ליקוטי מוהר"ן - תורה קמ"ו. 4. תרגום זוהר תולדות דף קל"ד ע"א. 5. הזוהר המתורגם בראשית - מקץ. 6. לקוטי הלכות חו"מ - חכירות וקבלנות ב. 7. כסא דוד - דרוש י"ג. 8. ליקוטי מוהר"ן - תורה ר"ו. 9. ביאור הגר"א משלי א' - כ"ב.

לך אמר לב'!

לכל יהודי יש בתוך ליבו 'משכן לה' - בתוך ליבו שוכנת אלקות. 'ושכנתי בתוכם'.

על-כן אם יזכך ויטהר את ליבו, ינקה את ליבו מן הדמים העכורים, עד שליבו יהיה חלל בקרבו, נקי לחלוטין מרע-

אזי זה האדם מה שהלב אומר לו, זה דברי ה' ממש, דברים שה' יתברך השוכן בתוך ליבו מאיר לו.

לכן הצדיק שליבו נקי לגמרי הוא יודע עתידות ועוד ועוד, רק ממה שליבו אומר לו ומגלה לו.

ואף על פי כן נפשי ולבי צועקים בקרבי בקול מר וחזק, "עד מתי פתיים תאהבו פתי". עד מתי עצל תשכב, מתי תקום משנתך. עד מתי עד מתי. על כן אמרתי כל עוד נשמתי בי, אערוג ואזעק ואתנפל ואתחנן מול רחמיך הרבים וחסדיך העצומים אולי אזכה עתה לדבר דברי אמת לפניך עד שאזכה לעורר רחמיך האמתיים עלי עד שתעשה עמי כחסדיך ותעזרני ותושיעני ותורני ותלמדני דרכים ועצות אמתיות בכל יום ובכל עת ובכל שעה, באופן שאשוב לתורתך באמת, שאזכה להתמיד בתורתך הקדושה ולהגות בה יומם ולילה. ואל יטרידני שום טירדא ועסק, הן עסקי הפרנסה, הן שאר צרכי הגוף. רק אשתדל בכל עוז לחטוף עיתים זמנים מתוך כל הטירדות והעסקים ובפרט בלילה. (לקוטי תפילות - ח"א - קט)

לעשות תורות תפילות

צירוף מקרים
"האתה אינך יודע איך לשאול עצמך לרבינו ז"ל! הלא אתה זוכר הצירופי אותיות מרבינו ז"ל!!!"

"פלות" ראשי תיבות פ' פרה ל' כל ת' ולדותם,

שבראש חדש נתתקן ונמתק בחינת פלות משה, שהוא בחינת הלבנה, כי אזי מתחלת להתמלאת כנ"ל. ואז נמשך מבחינת פלות משה, בפרה לכל תולדותם, כנ"ל, שנמשך בפרה וסליחה והמתקת על כל תולדותם של ישראל, שיהיה נמשך עליהם חיים טובים וארכים. ועל כן פרשת ובראשי חדשיכם, סגלה לבנים כנ"ל:

(ליקוטי מוהר"ן - תורה קנ"א)

>>>> 1. בכל דור יש צדיקים המסתפלים באספקלריא המאירה, ורק על ידי צדיקים אלו יכולו לבטל כל הקלפות ולהמתיק כל הדינים ולהשלים כל החסרונות ולעבד את ה' באמת בשמחה אמתית. (ב - יח)

ז. ה' יתברך גומל חסד עם האדם וממתין ומרחיב לו זמן אחר זמן זמן זמנים טובא עד שישב שאז יסלק הכל, נמצא שה' יתברך מקים מצות ומילות חסד והלואות חן הרבה מאד בכל עת ונשעה, כמו כן אנו חבים להתדבק במדותיו ולרחם על העניים ולהלוות להם ולבלי להיות לו פנושה, כמו שה' יתברך אינו נוגש אותנו ומאריך לנו עד שנסלק לו מעט מעט עד שנזכה לסלק הכל, אמן. (ב - כב)

ח. הלונה צריך לזהר לשלם בזמנו להמלוה וצריך לראות שישלם לו בעצמו מידו לזדו ולא ישלח על ידי שליח. (ג - ב)

ט. העקר להיות מקרב להצדיק ודבוק בו באמת בכל עת ורגע ובכל נשימה ונשימה שהוא נושם וממשיך הרוח חיים יזכר תקף שהנשימה הזאת שהיא החיות שלו נמשך מהצדיק האמת שדבוק בהתורה ובה' יתברך ויזהר להתקרב לה' ית' ולהתורה ולהצדיק בכל נשימה ונשימה, ולעבד את ה' ית' בכל נשימה ונשימה. (ג - ב)

י. מה שמתגברים על ישראל במדה רעה שלקהם, זה הוא עקר הגלות בחינת ניתערבו בגוים וכו'. (ג - ג)

יא. הצדיק האמת שהוא הרב האמת אצלו כל הרוח חיים של התורה הוא משלים כל החסרונות שבעולם והוא מכפר כל העוונות. והצדיק הרב האמת יכול לתוך הרע של כל אחד ואחד ולהוציאו משם ולהחזירו למוטב ולהמשיך עליו בכל עת ורגע רוח חיים דקדשה בכל נשימה ונשימה, בפרט על ידי אגחה ולהשלים לו כל החסרונות ולהחיותו בכל עת בגשמיות ורוחניות עד שיזכה לתכלית האמת ששם כלו טוב באין מחסור דבר. (ג - י)

יד. ישראל קדושים מפקידים רוחם קדם השנה בנדו יתברך בבחינת: 'בנדף אפקיד רוחי שאומרים קדם השנה כדי שלא ישלט עליהם הרוח דמסאבא. (ג - יד)

טו. עקר תקון האכילה בקדשה הוא על ידי התקשרות לצדיקים.

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

והילדים הנ"ל לקחו את ר' לייב (בעל הגור אריה) ועשו אותו לרב ודיין עליהם (בשחוק), והושיבו אותו על אבן גדול והתחילו לדון לפניו.

וכאשר היה אז הדין של היהודי והנכרי שיחה בפי כל, על כן גם הילדים הנ"ל עשו אז המשפט הזה, כי אחד מהם התחפש ודימה את עצמו כמו הנכרי, ואחד מהם כמו הילדים, ושאר הילדים היו מביאים אותם למשפט לפני הרב (היינו הבעל גור אריה הנ"ל).

והמלך עמד מרחוק ומקשיב לקול צחוק הנערים ועומד בכלוי עינים לשמוע בירור המשפט שיוציא, והבעל גור אריה שאל את הנכרי מה עסקיך? באיזה סחורות? והשיב לו: בסחורות לחים שמנים כגון: נפט, שמן, זפת וכו'. ושאל את היהודי במה עסקיך? והשיב לו: בסחורות יבשים, כגון: סוכר, אורז, וכו'.

ונתן את הפסק ככה: "שיקחו את הכסף ויניחו אותם ביורה מורתחת של מים נקיים, ואם יעלה שמנונית למעלה על המים זה סימן כי הכסף של הנכרי, כי הוא אחז אותם תמיד בידים לחים ושמנים, ועל כן היהודי גנב אותם ממנו. ואם לא יעלה שמנונית על המים, זה סימן שהכסף הוא של היהודי, כי הוא אחז אותם בידים יבשים, ושהנכרי מעולם לא אחזם, ורק בלבול שקר עשה על היהודי.

והמלך עומד ושומע, וכשמעו את הפסק-דין הנפלא שהוציא הילד הזה, כי ממש חכמת שלמה בקרבן, דבקה נפשו בו ואהבו מאוד. ושאל הילדים מי זה הילד, ושם אביו, ומקום מגורו. ומאז קירבו ונעשה בן בית אצלו וכו'. וגם המלך היה מלא שמחה, כי הוציא אותו ממצודתו, כי עכשיו יברר האמת, וכולם יהללו אותו וישבחו אותו על רוב חכמתו, ויראו ממנו.

וכן היה, כי ביום המחרת יום המשפט נתקבצו כולם, כל השרים והשופטים וכל העיר לראות ולשמוע משפט המלך, והוא שפט את המשפט כמו ששמע מהנער הנ"ל, וכל השומעים נבהלו מאוד לשמוע חכמת המלך ויראו ממנו.

והנה לקחו הכסף והניחו אותן ביורה מורתחת ולא עלה שום שמנונית כלל, וידעו כולם כי היהודי צדיק בדינו, ונתנו לו תיכף כל הכסף שלו בחזרה, והוציאו אותו לחירות בכבוד גדול. ואת הנכרי שפטו אותו לעבודות פרך וכו'.

וכל ישראל נתנו תודה והודאה ושבח והלל לה' יתברך כי הוציא עבדו מבית האסורים, ומיגון לשמחה ומאפלה לאורה, וגם כי נעשה קידוש ה' כי השייית נתן חכמה בלב המלך להוציא לאור צדקת היהודי לעיני כל.

(כתב יד ר' שמואל הורביץ ז"ל)

הרב הצדיק בעל הגור אריה היה קרוב למלכות, כי המלך אהב אותו מאוד וחבבו בכל מיני כבוד וגדולה וחשיבות.

ותחילת סיבת אהבה נתהווה מעת שקרה המעשה של היהודי והנכרי שישבו בשכינות, וחנותם היה קרוב רק מחיצת קנים מפסקת בן חנות לחבירו. והיהודי היה חנותו של סחורות יבשים כגון: סוכר וכו', וכו', והנכרי היה חנותו של סחורות לחים כמו: נפט, שמן, וכו'.

ופעם אחת ישב היהודי בחנותו וספר ומנה את כספו, והנכרי הציץ אז מבין סדק המחיצה וראה זאת, ולקח בדעתו כמה מעות שלימים וכמה חצאים וכמה גדולים וכמה מעות קטנים, כל אחד בפרט. וכל הסימנים, באיזה מטפחת היה נכרך וכו' וכו'.

ואחר כך הלך למשטרה, ומסר להם כי נגנב אצלו כך וכך מעות, ונתן להם סימנים כך וכך מעות קטנים וכו', ובאיזה מטפחת היה כרוך וכו'. ואמר: שחושד לשכיני היהודי כי הוא גנב אותם. והמשטרה עשתה תכף חיפוש אצל היהודי ומצאה אצלו הכסף הנ"ל בשלימות עם כל הסימנים שמסר הנכרי, ותיכף לקחו את כל הכסף יחד עם היהודי מביתו, ואת היהודי חבשו אותו בבית האסורים ונתנו אותו למשפט.

אבל היהודים לא החרישו, כי נשבעו לפני הממשלה כי היהודי הנ"ל הוא איש כשר וישר, והס-מלהזכיר לחשדו על זאת כי גנב הכסף, וזה רק בלבול שקר מאת הנכרי עליו.

והכלל, שהבית המשפט לא ידעו לשית עצות בנפשם איך להוציא לאור המשפט ולברר האמת, ועל-כן הסתלקו מהמשפט והרימו אותו לבית המשפט הגבוה מהם. וכן הם לא יכלו לברר האמת והסתלקו מהמשפט והרימו אותו לבית משפט הגבוה, וכן הלאה, עד שהביאו המשפט לפני המלך בעצמו.

והמלך השיב כי דינו לבקר משפט, ונתן זמן בעת שיוציא המשפט לאור, כי עד אותו הזמן צריך ישוב הדעת.

והנה כבר הגיע היום האחרון, ועדיין אינו יודע לשית עצות בנפשו איך יוציא המשפט לאור. והיה מצטער מאוד על זה, כי בושה וחרפה הוא לו שאינו יודע להוציא משפט לאור ולברר האמת, ועל-כן הלך בגן שלו לשאוף רוח וחשב על זה.

והנה זה הגן היה רשות לכל בני העיר לילך לטייל, והיו אז הרבה אנשים וילדים וכו'. וכן התקבצו אז חבורת ילדים עברים, ובניהם גם הבעל גור אריה כי היה אז ילד,

השקפה

ד' גם אמר לי בשם מוהרנ"ת (כמדומני בליקוטי הלכות) על פי הכתוב: "וירא אליו ה' והוא יושב פתח האוהל כחום היום".

פירוש: "וירא אליו ה'" – היינו שיכולים להגיע למדריגת גילוי שכינה על ידי ש: "והוא יושב פתח האוהל" – היינו שיושב ומחכה ומצפה בפתח אוהל הקדושה, ואפילו 'כחום היום' – היינו שהבעל דבר בווער בו, ומבקש להפילו, והוא מתחזק. על ידי זה אפשר להגיע לוירא אליו ה', והבן. (ר' שמואל טוקצינסקי, מה ששמע מר' שמואל הורביץ ז"ל.)

ספירת העומר

שבט קודש הוא מידת 'נצח שבנצח' – מידתו של רבינו הקדוש. ('נצח' גימטריא מכוון 'נחמן')

נצח שבנצח הוא הספירה הגדולה מכל הספירות, וכשמגיעים לנצח שבנצח זה עיקר ההמתקה. **כי בספירת הנצח אפשר לבטל את הכל, לבטל מיתה, לבטל מחלות, ספירת הנצח הוא בבחינת "בילע המוות לנצח", כי ספירת הנצח בולע את המוות, ומבטלו לגמרי.**

(באר הנחל)

הוא 'נצח', מדת משה רבינו עליו השלום האומר: 'סלח נא לעון העם הזה'.

(שושן סודות – תקיג)

וזה סוד: 'וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם' ולפי **שישראל צריכים תמיד להתחזק ולהדבק במדת נצח** שהוא סוד הימין מעומדת להכריע את השמאל. ונקרא נצח, לפי שמנצח לישראל המלחמות הוצרך דוד מלך ישראל לומר תמיד בספר תהילים 'למנצח מזמור לדוד' וכל מקום שהוא מזכיר למנצח שהוא כנגד מדת נצח... ותפארת נצח בעודם מתאחדים אז כל העולם כולו בשמירה ובצהלה ובשלימות ואין שטן ואין פגע רע. (שערי צדק - השער הרביעי)

מדת הנצח היא מדת נצחוננו של עולם, כמו שכתב הפרדס בערכי הכינויים בערך נצח, **וכן כתב רבינו מנחם רקנאטי שבמדה ההיא החסד והזכות מנצחים המקטריגים.**

(השל"ה הקדוש - מסכת שבועות)

פסח שני

המקדש הלא חישי מהר יעתר להם, כי הלא הוא בנוי ועומד הוא למעלה רק שצריך לבקש עליו להורידו, וכמ"ש דוד המלך ע"ה שהתעורר מעצמו על בנין בית המקדש ויעתר לו ה' כמבואר בכתוב.

ועל שם זה נקרא דביר ביתך לשון דבור שצריך לבקש מהש"י עליו להבנות במהרה וכל המתאבל על חורבן ירושלים זוכה ורואה בנחמתה' כי כל האומר כן באמת בתפילה ולירושלים עירך ברחמים תשוב הנה פועל באמת זה למעלה על קירוב הגאולה.

(תפארת שלמה - מסעי)

בזכות יוסף הצדיק

לפי האמור תובן טענת נושאי ארונו של יוסף 'אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' וגו', - דמאחר שהם נושאי ארונו של יוסף שהוא שורש ויסוד כל הקרבנות אינו בדין שידחו הם מקרבן ה'. וזה שהשיבם משה דין פסח שני, אדרבה בזכות יוסף נתגלגל על ידיהם עוד קרבן והוא פסח שני לאחד ולקרב אפי' הרחוקים מפסח ראשון, וזה שבמדרש שבזכות יוסף הם עושין פסח קטן.

(שם משמואל - ויקרא)

פסח שני מרמז על התקשרות לצדיק.
ועוד אמר לנו הכתוב בחדש השני רוצה לומר אז כשיש צדיק גדול כזה אז כל מי שהוא בדורו של הצדיק ההוא אף שאינו צדיק גדול כמוהו אף על פי כן יכול לפעול גם כן כמו הצדיק גמור מחמת התחברו עמו. וזהו 'בחודש השני' - רוצה לומר בחידוש שני שהוא למטה ממנו ממדרגת הצדיק הגדול, 'ככל חוקת הפסח יעשו אותו' - פירוש שגם הוא יכול לפעול כמוהו בהתקשרו עמו.

וזה רמזו חז"ל באמרם: 'פסח שני חמץ ומצה עמו בבית', רמז: שגם אם הוא מעורב קצת בחמץ ומצה, הם טוב ורע אף על פי כן יכול להיות הפסח לד' כנ"ל.

(נועם אלימלך - בהעלותך)

גודל כח הכיסופים דקדושה

וכן מצינו בענין פסח שני במאמר האנשים הטמאים שהיתה תשוקתם גדולה מאד לעשות הפסח ומקירות לבבם צווחו "למה נגרע מלהקריב קרבן ה'". על כן נעתר להם ה' ונתן להם מצות פסח שני. כי ע"י תשוקתם הנכונה לפני ה' המשיכו הלכות חדשות.

הנה כמוהם אם תגבר התשוקה בלב איש מבני ישראל אל הארץ ובנין בית

דין פסח שני זה בחינת הבושה ופניכות דמים שצריכין לסבל... כי אלו האנשים שהיו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח שבאו לשאל למה נגרע. אלו שאלו כהן. ותקנו בזה הרבה מאד, כי נתגלגל זכות על ידם שנתגלה על ידי זה למשה דין פסח שני שהוא תקון גדול שהוא בחינת המשכת דרך התשובה, כי זה עקר שלמות התשובה שאפלו כשרואה האדם את עצמו שהוא רחוק מאד מה' תברך וטמאתו עליו ממעשיו הרעים, אף על פי כן יחזק את עצמו ויבוא בקידה והכנעה לפני הצדיק האמת ולפני ה' תברך וישאל על נפשו כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים ששאלו למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכו'. כמו כן ישאל כל אחד על נפשו אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו שיבוא וישאל ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים אף על פי כן למה אגרע להקריב קרבן ה' דהיינו להתקרב לה' תברך לעסק בתורה ולהתפלל וכו' שהוא בחינת קרבנות? כי בודאי יש לו תקנה גם כן להתקרב לה' תברך. ואז בודאי ימצא לו ה' תברך תקון ויודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תקון הפסח שני שהוא פליאה נשגבה.

(ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הפירות ה')

לומדים ספר-המידות

בית שאין דרין בו יזהר מלהיפנס בתוכו, כי הוא מקום שדים.
(בית - א)

אמר רב סחורה אמר רב הונא אמר רב הדר בחצר חבירו שלא מדעתו אין צריך להעלות לו שכר משום שנאמר: 'ושאיה יוכת שער'. אמר מר בר רב אשי לדידי חזי ליה ומנגח כי תורא.
(בבא קמא כא - א)

הדר בחצר חבירו - דלא קיימא לאגרא שלא מדעת אין צריך להעלות שכר.

שנאמר ושאיה יוכת שער - שד ששמו שאיה מכתת שער בית שאין בני אדם דרין בו והלכך זה שעמד בו ההנהו, לישנא אחרינא: בית שהוא שאוי ויחיד מאין אדם יוכת שער, מזיקין מכתתין אותו.
(רש"י)

כשגברו מלכות בית חשמונאי על היוונים נצחו גם את קסרי וכבשוהו כדאמר לקמן ישבו שניהם אל תאמן והיו קורין אותה אז על שם חורבנה "כבישת מגדל שד" כ"ה גירסת הערוך דהיינו שנחרבה ודורים היו בה שדים.

(מהרש"א מגילה ו - א)

והורשתם את הארץ וישבתם בה - פירש"י שיגרשו יושבי הארץ וכן תרגם אונקלוס. אלא שכבר כ' כן והורשתם את כל יושבי הארץ ולמה מיהדר בפסוק שני והורשתם בשני פסוקים זה אחר זה, ע"כ פירש"י שהוא תנאי אם תורישום אז וישבתם בה וההיפך בהיפך. ורמב"ן פליג שהוא מצות עשה לישב בארץ ישראל אפילו אם ירצו להוריש כל יושבי הארץ ולישב עצמם בא' משארי ארצות עוברים על מצות עשה זו.

ולדידי קשה למה לי דחזר וכתב והורשתם?

ונראה לי כמו שכתבו חז"ל "ביתא מיתבא יתיב דכתיב: 'ושאיה יוכת שער', וכשיושבים בה ישראל מגרשים משם הקליפות והשעירים. והיינו והורשתם את הארץ - לא יושבי הארץ אלא את הארץ מטומאת המזיקים, וישבתם בה - ותהיה מיושבת בקדושה.

(חתם סופר במדבר לג - ב)

אמרי חכמים

שמעתי מהרב דקהילתנו. פעם אחת כתב איש אחד תורת הבעש"ט, מה ששמע ממנו. אחר כך ראה הבעש"ט ששד אחד הולך ואוחז ספר בידו. אמר לו: "מה זה הספר בידך, שאתה נושא?" השיב לו: "זה הספר שחברת."

הבין הבעש"ט שיש אדם אחד שכותב תורתו. קיבץ כל אנשיו ושאל אותם: "מי בכך כותב תורתי?" הודה אותו האיש, והביא לו כתביו.

עיינ בהם הבעש"ט ואמר: "אין בכאן אפילו דיבור אחד שאמרת!" (שבחי הבעל שם טוב)

לקוטי מוהר"ן

תורה קמ"ט

ויבקר טוב להסתפל על השמים, ועל ידי זה נמשך הדעת.

